

[Minister uden portefølje.]

Siden krigen i landet blev afsluttet i april for 2 år siden, har Kampuchea i virkeligheden været et lukket land. Det nye styre i Kampuchea har, så vidt vi ved, ikke givet nogen humanitære organisationer, f.eks. Røde Kors eller FNs højkommisær for flygtninge, adgang til landet.

Selv om Danmark og Kampuchea i maj sidste år aftalte at optage diplomatiske forbindelser på ambassadørniveau, er der ikke siden da sket videre i denne sag, selv om man fra dansk side har taget de initiativer, vi kan tage.

Regeringen er selvsagt bekendt med de betretninger, som er fremkommet i pressen og i andre nyhedsmedier om forvisninger og henrettelser i stort tal i Kampuchea. En del af disse oplysninger kommer fra flygtninge, som er kommet fra Kampuchea. Der kan næppe råde tvivl om, at situationen i landet efter krigen har været overordentlig vanskelig for befolkningen, og at også mange mennesker har mistet livet som følge af overgreb. Vi søger at følge denne udvikling så tæt, som det overhovedet bliver muligt, og betragter problemet med megen alvor.

Spørgsmålet om, hvilke initiativer regeringen i den anledning agter at iværksætte på internationalt plan, må jeg besvare med, at det er meget lidt – om det overhovedet er noget – Danmark eller andre lande for øjeblikket kan gøre ud over det, vi gør, nemlig at arbejde for at få etableret normale kontakter med regeringen i landet.

Det er ikke bare vores opfattelse, men det er også opfattelsen i andre nordiske og vestlige lande, at et initiativ i FN ikke vil føre til noget resultat i øjeblikket. Det vil sige, at alt, hvad regeringen for tiden kan gøre, er at følge udviklingen i landet så godt, som det overhovedet er muligt på grundlag af oplysninger fra forskellige kilder.

Det er naturligvis regeringens håb, at Kampuchreas regering snarest muligt vil give journalister og diplomater adgang til landet og navnlig til at rejse frit omkring, så det bliver muligt at få førstehåndsindtryk og oplysninger fra flere forskellige sider om de reelle forhold i landet.

Bolvig (RV):

Jeg takker ministeren for svaret, men er egentlig lidt skuffet. Ministeren har lige været i

Vietnam. Vietnam er naboland til Cambodia, og jeg har indtrykket af, at der i Vietnam er opstået et alvorligt problem efter de påståede grove krænkelser af menneskerettighederne i Cambodia. Ifølge mange oplysninger er der op med en halv million flygtninge i Vietnam. Derfor troede jeg, minister Lise Østergaard havde oplysninger med fra Vietnam. Det, at Cambodia er et lukket land – det er det desværre – der ikke giver adgang for udlændinge eller journalister, er jo næsten et bevis på, at alle de uhyggelige oplysninger, vi får, er rigtige.

Ministeren sagde: vi kan ikke gøre meget. Det er desværre nok rigtigt. Alligevel synes jeg, ministeren kommer for let om ved det, for det må jo være vores opgave i De Forenede Nationer at forsøge at påvise, at hvad der foregår i Cambodia vistnok er den største massakre, vi har været vidne til i nyere tid. Hvis blot der er antydning af rigtighed i, at en fjerdedel af landets befolkning er blevet myrdet, så står vi over for så alvorligt et problem, at vi må kunne pålægge hr. Kurt Waldheim simpelt hen at prioritere den opgave højest muligt og sørge for, at hele den civiliserede og ansvarlige verdens harme, foragt og afsky retter sig mod forholdene i Cambodia. Vi skal vende os mod krænkelser af menneskerettighederne, om de foregår i den vestlige verden, i den østlige verden eller f.eks. i Cambodia.

Jeg ved, at udenrigsministerens hjerte altid har banket for undertrykte folkeslag, og derfor håber jeg, at den danske regering vil tage på sig at rejse spørgsmålet i De Forenede Nationer.

Minister uden portefølje Lise Østergaard:

Jeg synes, der er to sider i hr. Bolvigs andet spørgsmål til mig. Den første side har at gøre med, hvilke informationer jeg havde til rådighed under rejsen i Vietnam om forholdene i Kampuchea, og det vil jeg svare på først. Det er rigtigt, at jeg fik oplysninger. Jeg fik ikke officielle oplysninger om forholdene i Kampuchea, men jeg fik gennem de uofficielle samtaler med politikere i Vietnam indblik i deres indtryk af forholdene. Jeg har tidligere givet indtryk for, at man i Vietnam har den opfattelse – som dog kan være lidt håbefuld i en tragisk sammenhæng – at man mener, politikerne i Kampuchea er ved at ændre signaler og er ved at erkende, at den måde, de har søgt at løse problemerne på straks efter krigens ophør,